

Ἡ διαταγή ποὺ εἶχε δοθῇ ἦταν αὐστηροτάτη: «Οἱ συλλαμβανόμενοι ἐνοχοί! Γάλλοι χωρικοί, οἱ ἀπογελοῦντες τὰς ὁμάδας τῶν ἀνταρτῶν, πρέπει νὰ τρυφεκίζονται ἀμέσως.»

Ὁ τόπος ἦταν γεμάτος ἀντάρτες καὶ ἄπειροι τρυφερισμοὶ εἶχαν γίνῃ ἐντομετάξυ. Γέροι καὶ νέοι Γάλλοι ἀντάρτες εἶχαν τρυφεριεῖται ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς. Κ' ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα πάλι μὰ Γερμανικὴ περιπόλι συνέλαβε κοντά στὸ δάσος χαμυῖα δεκαοὶ Γάλλους χωρικούς, ὁπλισμένους. Ὅλοι αὐτοὶ ἐπρόκειτο νὰ ἵπστασιν τὴν θανατικὴν καταδίκη. Ὁ Γερμανὸς συνταγματάρχης, βλέποντας ἀνάμεσα στοὺς αἰχμαλώτους ἕναν νεό, μόλις δεκαεξή χρονόν, μὲ συμπληθικὰ χαρακτηριστικά, νὰ βαδίζῃ ἀτάκτως στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, τὸν λυτήθηκε καὶ διέταξε νὰ ἀναβληθῇ προσωρινῶς ὁ τρυφερισμὸς του. Ὅταν σὲ λίγο δλοὶ οἱ ἄλλοι ἔπασαν νεκροί, γάτο ἀπ' τὴς σφαῖρας τῶν Γερμανῶν, ὁ συνταγματάρχης πλησίασε τὸν νεό καὶ τοῦ εἶπε:

— Τώρα, περᾶσαι μου, ἦρθε κι' ἡ δική σου σειρά. Ξέρεις, ὑποβέτο, τί σὲ περιμένει.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ αἰχμάλωτος μὲ ψυχραιμία, τὸ ξέρω.

— Δὲν φοβάσαι τὸ θάνατο λοιπόν;

— Βοήθα τὴν ἀδελφότητα στὴ ζωὴ. Ὡστε μοῦ φαίνεται εὐχάρι-

στος καὶ τὸ ἐπιθυμῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά.

— Κι' ἂν σὲ ρωτοῦσα ποῦ ἀπ' τὰ δύο προτιμᾷς, τὴ ζωὴ ἢ τὸ θάνατο, τί θ' ἀπαντοῦσες;

— Ὁ θάνατος, δὲν μὲ τρομάζει. Τὸ πο-
νο ποὺ θὰ ἤθελα εἶναι νὰ μ' ἀφήσανε ἐλευ-
θεροὺ γιὰ μιά ὥρα καὶ νὰ μὲ σκοτώνετε
κατόπιν, ὅταν θὰ γυρίω.

— Τόσο κοντοῦς μὲς περνᾷς λοιπόν;
Θέλεις νὰ πιστέψω πὺς ἂμα σ' ἀφήσου-
νε ἐλεύθερο θὰ γυρίσῃς; Ἐπειτα ἀπὸ μιά ὥ-
ρα νὰ τρυφεριστῇς;

— Ἀκούστε με μιά στιγμή, σὰς παρα-
καλῶ, κύριε συνταγματάρχα, εἶπε ὁ νεός.
Θάχτε βέβαια καὶ σὰς μητέρα, ποὺ θὰ
τὴν ἀγαπᾷτε πολὺ. Ἄν ἐπρόκειτο νὰ πε-
θάνετε, δὲν θὰ γύρινα σ' αὐτὴν ἡ τελευ-
ταία σκέψι σας; Καὶ δὲν θὰ ἐγκαρτιστοῦ-
σατε μ' ὅλη σας τὴν ψυχὴ ἐκεῖνον ποὺ θὰ
σὰς εἶδνε τὴν εὐτυχία ν' ἀγκαλιάσετε καὶ
νὰ φιλήσετε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν και-
μένη τὴν μητέρα σας; Αὐτὸ λοιπὸν ἀκού-
σῃς; ἔγω ἀπὸ σὰς. Νὰ μοῦ χαρί-
σετε μιὰς ὥρας ἐλευθερίᾳ μονάχα γιὰ νὰ
πῶ ν' ἀποχωρήσω τὴν μητέρα μου. Σὰς
δίδω τὸ λόγο μου πὺς θὰ γυρίσω ἀμέσως
καὶ θὰ ἵπστασιν, χωρὶς διαμαρτυρία, τὴν καταδίκη μου.

Ἐνῶ ὁ νεός μιλοῦσε, ὁ συνταγματάρχης περπατοῦσε πάνω - κάτω
νεύοντα, στρίβοντας τὸ μουστάκι του καὶ προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν
συνγίνησιν τοῦ. Ἀξάρνα στάθηκε μπρὸς στὸν αἰχμάλωτο καὶ τὸν ῥώ-
τησε μὲ αὐστηρὴ φωνή:

— Πὺς δνοῦάξω;

— Βίξτωρ Οὐρῦ.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι;

— Δεκάξη.

— Ποῦ μένει ἡ μητέρα σου;

— Ἐδῶ κοντά, στὸ Μτεβίλ.

— Γιατί τὴν ἄρρηξες κι' ἀκολούθησες τοὺς ἐπαναστάτες;

— Γιατί οἱ φίλοι μου κι' οἱ γείτονες μου μὲ ἀπειλοῦσαν ὅτι θὰ μὲ
σκοτώουν, ἂν δὲν πῆγανα μαζί τους. Ἡ μητέρα μου τότε φοβήθηκε
καὶ μὲ παρακίνησε, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ν' ἀκολουθῇ τοὺς ἄλλους.

— Ὁ πατέρας σου ποῦ εἶνε;

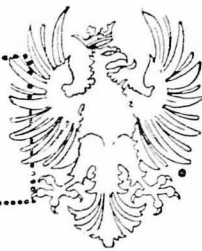
— Σιδαιμονίας τους, τοῦ φανταστικοῦ θρόλλου τοῦ φεγγαριοῦ, καί, γυ-
ρίζοντας κατὰ στρατάπεδόν τους, εἶχαν χάσει τὸ δρόμο τους καὶ δὲν
εἶχαν καταρθῶσι νὰ γτᾶσουν σ' αὐτό...

Καί, μόλις ἡ μιά περπολὺς ξεχώρισε τὴν ἄλλη μερὶ στὸ σκοτάδι,
ἄρχισαν νὰ σκοτώνονται στὰ στραβά, στὴν τύχη, χωρὶς ν' ἀναγνω-
ριστοῦν πὺς ἦσαν ἀγαπημένοι, χωρὶς
νὰ καταλάβουν πὺς
ἦσαν ἀδελφοί, ὅ-
πως συμβαίνει πάν-
τα στὸν πόλεμο...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΣ

Πήγαινε, ὦρα καλή...

Ὁ νεός ἔφυγε, βγήκε ἔξω κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Ἐπειτα ἀπὸ εἰ-
κοσι λεπτά χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ πατιῶν. Ἡ γειτόνισσα ποὺ
περιόκταν τὴν ἀρρωστὴν μητέρα του μόλις ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ τὸν
εἶδε ξαφνιάστηκε, γιατί ὅλοι τὸν θεωροῦσαν περὶ σκοτωμένο. Ἐ-
κείνος, χωρὶς νὰ δώσει ἀπάντησιν στὴς ἐρωτήσεις τῆς, διευθύνθηκε ἀ-
νεμπόσῳ στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας του. Ἡ ἀρρωστὴ φωνάζει πάλιν
τὸν περιμένε καὶ μόλις τὸν ἀντίκρισε τοῦ εἶπε μὲ θορυβητικὴ φωνή:

— Ἦρθες, παιδάκι μου;...

Ὁ νεός ἔπεσε στὴν ἀγκυλία τῆς μητέρας του κι' ἀναβλήθηκε σὲ
θερμὰ δάκρυα. Κοντὰ τῆς ἔχανε ἀμέσως ὅλο τὸ θάρρος του. Ἐγινε
πάλι τὸ φοβισμένο παιδί ποὺ ἦταν. Ἡ μητέρα του, βλέποντας τὸν ἔ-
τοι, προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ λέγοντάς του:

— Τί ἔχεις, παιδί μου; Γιατί κλάεις;

Τώρα περὶ θάνασε πάντα
μαζὺ. Τί φοβάσαι καὶ τρέμεις; Θὰ πετάξῃς ἀπὸ
πάνω σου αὐτὰ τὰ βρωμικά ροῦχα κι' ἀπὸ αἶμα
θὰ ξαναγίῃς στὴ δουλειά...

Φίλησε ἀκόμα κόμπους; φορὲς τὸ παιδί τῆς,
ἔπεσε στὸ προσκεφάλι τῆς κι' ἀπὸ τὴν μεγάλῃ συν-
γίνησιν ποὺ δοκίμασε δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῇ.
Ὁ δυστυχισμένος νεός, μόλις εἶδε τὴν μητέρα του
κοιμισμένη, ξαναβόηξε πάλιν τὴν ψυχραιμία του.
Δὲν εἰδοῦσε περὶ τὸν θάνατο, ὅτε φρόδαν τὸ
θάνατο. Πλησίασε κοντὰ στὸ κρεβάτι
τῆς μητέρας του, φίλησε ἀκόμα μιά φο-
ρὰ τὸ μετωπὸ τῆς, κυττάζει λίγες στιγ-
μὲς τὸ καταβεβλημένο πρόσωπό τῆς καὶ
κατόπιν στὴς μύτες τὸν ποδιὸν του,
βγήκε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς ἀρρω-
στῆς. Τότε ἄρχισε νὰ τρέχῃ γρήγορα,
χωρὶς νὰ σταματήσῃ ποτέ.

— Μὰ! Ἦρθες κιόλας; τοῦ εἶπε ὁ
συνταγματάρχης κατὰλήκτως, μόλις τὸν
εἶδε μπροστά του.

— Μποροῦσα νὰ κάνω ἄλλοις, ἀφοῦ
σὰς ἔδωσα τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου;

— Ναι, ἀλλὰ βιάστηκες. Ἐγὼ σοῦ εἶ-
χα ἐπιτρέψει νὰ μείνῃς μὲ τὴν μητέρα σου ὡς τὸ βράδυ.

— Ἄν καθόμιν ἐκεῖ ὡς τὸ βράδυ, ἔπρεπε φόβος νὰ παραβῶ τὴν
ἐπιτοχὴν μου. Τὰ δάκρυα τῆς μάνας μου θὰ μ' ἔκαναν ν' ἀλλῶξω
ἀπόφασιν. Ἐνῶ τώρα τὰ πράγματα ἦσαν ὅπως τὰ ἤθελα. Μόλις ἀπο-
κοιμήθηκε ἡ μητέρα μου, ὅσπερ ἀπὸ τὰ κλάματα, τὴν ἄφησα ἀμέ-
σως γιὰ νὰ μὴν ἀναγκαστῶ νὰ τῆς φανερώσω τὴν ἀλήθεια, ὅταν θὰ
ἔμπροσθε. Εἶχε κοιμηθῇ τόσο ἡσυχα κι' καμμένη, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι
δὲν θὰ μ' ἀποχωρήσανε περὶ. Καὶ τώρα, κύριε συνταγματάρχα, θὰ
σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ τρυφερίσετε ὅσο μπορεῖτε γρηγορώτερα.

Ὁ συνταγματάρχης, ὁ ὁποῖος ὡς ἐκεῖνη τὴν στιγμή τὸν ἄκουε μὲ
συνγίνησιν, τοῦ εἶπε μὲ θαυμάσιον μάτια καὶ πατρικὸ χαμόγελο:

— Κι' ἂν σοῦ χαρίσω τὴ ζωὴ;

— Θὰ σὰς εὐγνωμόνῳ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ὅχι τόσο γιὰ μένα,
ὅσο γιὰ τὴν μητέρα μου.

— Εἰσε καλὸ παιδί, Βίξτωρ Οὐρῦ... Σὲ ἀφήνω ἐλεύθερο. Ἐλα
νὰ σὲ φιλήσω καὶ τρέξῃ γρήγορα κοντὰ στὴν μητέρα σου.

Κι' ὁ γηραιὸς Γερμανὸς συνταγματάρχης, ἀφοῦ τὸν φίλησε στὸ
μετωπὸ, τὸν ἔστρω-
ξε ἡσυχα - ἡσυχα,
λέγοντάς του:

— Πήγαινε, παιδί
μου! Ἡ μητέρα σου
σὲ περιμένει... Ὁ-
ρα σου καλή!...

